

KÖLTŐ, ANNO 1965

Petőfi Sándor emlékének

Falánk tüzemből félénk szikra lobban
 s kivonul három tűzoltócsapat.
 Lángoszlop én? Hisz még alig lobogtam,
 alig parázslok s máris oltanak.
 Pár méla műtész hajol titokban
 tüzem fölé – pipára gyújtanak.
 Megfontolt arcuk hálásan ragyog,
 bölcs szavaikra apropó vagyok.

S az emberek? Az emberek, szegények,
 elolvasnak mindent azóta is.
 S mert ezer teli szájból zeng az ének,
 egyforma ez, vagy az a nóta is.
 Honnan tudnák, ők, kik munkából élnek,
 próféták közt ki igaz, ki hamis.
 Fáradtabbak, hogysem magukra vennék,
 néhány lézengő gondjait, keservét.

S Pílvaxainkba járok, hol a termék
 homályos fénnel otthonos zugán
 poétafy-k nemes nedűt vedelnek
 s híreken kapnak, nem pedig zsugán.
 Konceptiók, eszmék szövődnek, elvek,
 de lármás szavuk szó marad csupán.
 Jó így. Jövönkre az legyen kezesség,
 hogy az országot mégse ők vezessék.

Oh mert amúgy is annyian rabolják
 szegényes létünk bőségkosarát,
 s hány lehúzott függönyön nem hatolt át
 a szellem, e hunyorgó napvilág.
 Tenyérszi gondok közt lapul az ország
 és nem csitul a szóra-szomjúság.
 S jön a költő (manapság így dukál),
 csak bort iszik, de pezsgőt prédikál.

Oh költőm, ki a példát hátrahagyván
 gyanútlanul feláldoztad magad,
 adnál nekem erőt, hogy megmutatnám,
 kiért szóljanak ezek a szavak
 s hogy varázslat a vers, de nem mutatvány
 s nem halleluja, bármit mondanak
 s hogy értsenek, azok, kik ránk figyelnek,
 mert sok a bába s jaj kevés a gyermek,